

Sygn. akt I CSK 230/09

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa J. M.

przeciwko M. Spółce z o.o. oraz „R., – Spółka z o.o. i Spółka” – Spółce
komandytowej

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2009 r.,

na skutek skarg kasacyjnych pozwanych od wyroku

Sądu Apelacyjnego

z dnia 2 grudnia 2008 r.,

odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

Uzasadnienie

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżący odwołali się do zagadnień prawnych, a także do potrzeby wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Istotne zagadnienie prawne polega na przedstawieniu tego zagadnienia przez jego sformułowanie, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepublikowane i z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243). Jego rozstrzygnięcie powinno wywierać istotny wpływ na wynik sprawy.

Odwołanie się do tej przesłanki zawartej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości nie doczekał się należytej wykładni, bądź niejednolita jego interpretacja wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. W takim wypadku strona powinna przedstawić na czym polegają te rozbieżności, ze wskazaniem konkretnych orzeczeń (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01. OSNC 2002, nr 12. poz. 151).

W uchwale z dnia 19 sierpnia 2009 r. III CZP 58/09 (dotychczas niepubl.) Sąd Najwyższy już wyjaśnił, że na podstawie art. 18 ust 1 pkt 5 ustawy

z dnia 16 kwietnia 1993 r., o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm., dalej u.z.n.k.) strona może – niezależnie od roszczeń wynikających z umowy – dochodzić zwrotu bezpodstawnie uzyskanych korzyści z tytułu pobrania innych niż marża handlowa opłat za przyjęcie towaru do sprzedaży. Zwrócił także uwagę na to, że ze względu na zmianę stanu prawnego nie ma sprzeczności pomiędzy wyrokami Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., II CK 378/05 (niepubl.) i z dnia 12 czerwca 2008 r., III CSK 23/08 (niepubl.).

Za ugruntowane należy uznać stanowisko, że przepisy szczególne mogą wyłączać stosowanie przepisów kodeksu cywilnego, a w konsekwencji skutki określonych zachowań można ocenić odrębnie bez potrzeby sięgania do zasad odpowiedzialności kodeksowej np. do przepisów o nieważności umowy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 października 1969 r., II CR 430/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 152). Z powołanej uchwały wynika także, że istnieje możliwość dochodzenia roszczenia o zwrot bezpodstawnie uzyskanej korzyści na podstawie art. 18 ust 1 u.z.n.k., gdyż czyn nieuczciwej konkurencji, zastępuje przesłankę braku podstawy prawnej o której mowa w art. 405 k.c.

Ewentualna nieskuteczność potrącenia G. Polska Sp. z o.o. – w okolicznościach rozpoznawanej sprawy – nie oznaczała, że nie uzyskał on bezpodstawnie korzyści, skoro stał się on właścicielem towarów, za które nie zapłacił całej należności. Przesunięcie majątkowe, polegało w tym wypadku na uzyskaniu towarów o większej wartości niż dokonana za nie zapłata. Delikt w rozumieniu art. 15 ust. 1 pkt 4 u.z.n.k. stanowi już zastrzeżenie w umowie innych opłat niż marża handlowa za przyjęcie towaru do sprzedaży (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2008 r., III CSK 23/08).

Ze wskazanych względów wyartykułowane w skargach zagadnienia, albo zostały już wyjaśnione przez Sąd Najwyższy, albo nie miały bezpośredniego wpływu na wynik sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).